

HAJDU JÓZSEF
SZÉP ILONKA

© SZEREMI ILONA

TARTALOM

Őszinte vallomás	Múló ifjúság
Nagy Víz partján	Apró semmiség
Hazám és kedvesem	Fiatalság-bolondság
Első tavasz	Régmúlt emlék
Gondolsz-e rám?	A néma szerelem kőszobra
Vigyáz a kedves	Egyszerűen
Az Ősz	Elmúlás
Találgatás	Lemondás
Télidő	Kikelet
Szeretlek	Életünk delén
Tábortűznél	Adj meleget!
Tavaszcserében	Éden
Bolyongás	Álomutazás
Kérdés	Legyél a hitvesem
Magányos őrszem	Egy kisfiú
Merengés az éjszakában	Téli este
Becszengetés	A szem
Álmatlan éjszakák	Kétszázézer óra
Sóhajok börtöne	Ünnep estén
SZ SZ I	Ima
Leányszoba	Mi az élet?
Elrontott élet	A nő dicsérete
Az álmok Asszonya	Egyetlen szerelem
Állandóan velem van	A fény hercegnője
Kékmadár	Ilona
Egyedül a végtelenben	Eladó szív
A Boldogság Szigete	Vadászöszönt
Rád gondolok	Egyedül
Remény	Ennivaló nő
Eltűnt boldogság	Boldog Új Évet!
Fizetség	Új év estéjén
Miért fáj a szív?	Papi élet
Búcsúzom kedvesem	Szentünnep?
Vén hajós	Zolinak
Napsugaras szem	Utolsó vers
Vihar	

„Amíg lélegzünk, élünk,
amíg élünk, remélünk.”

**Isten azért teremtette előbb Ádámot, mert már Ő is tudta, hogy a nővel kezdeni nem jó.
De mégis megteesszük, mert az örök Éva az élet értelmes része!**

**Azért teremtette másodikként Évát, mert az első példány mindig piszkos, a második
pedig már a remekmű.**

Isten legcsodálatosabb remekműve az imádnivaló Nő.

Akit tisztelni, becsülni, szeretni kell az idők végezetéig. És még azon túl is.

**„Aki gonoszat tesz szívében,
szerencsétlenebb, mint aki a
gonoszság miatt szenved.”**

Nézem a régi iskolámat,
becsengetésre vár a szívem.
Itt voltam régen, oly boldog,
itt ismertem meg a kedvesem!

Őszinte vallomás

Ennyi év után, ennyi értelmetlenül elpocsékolt év után, őszinte vallomással tartozom valakinek. Valakinek, aki oly sokat jelentett számomra, de ezt csak az évek múlásával vettem észre. Ezért is olyan értékes nekem és most már megtudhatja, mit éreztem éveken át. Amikor távol voltam Tőle. Már felesleges lenne a szépítés, a hazudozás! Ennyi év után, ennyi várakozás után, csak az őszinteség útján menthet fel, vagy ítélni el teljesen. Ebben a bűnben nem csak én vagyok a hibás, hanem az Élet is. Néha nagyon jó, csábító, ígérető. Máskor gonosz, álnok, kegyetlen.

Régen, nagyon régen kezdődött. Egy kisfiú vonzódása egy szép kislányhoz. Egészséges, a korral járó, bolondos diákszerelem. Az első édes gondolatok, amelyek végig kísérik az ember életét.

Gyerekes simogatás, a szemek csodálatos fénye, csillogása, beszéde. Igenis! Van első, felejthetetlen szerelem! Amit az ember nem tud kitörölni szívéből, emlékezetéből, évek múlásával sem. Évtizedek után is egy szép, felejthetetlen, kellemes dolog. Egy felejthetetlen, gyötrelmes, megkínzó és mégis oly jó, oly kedves, oly gyönyörű! Ám az Élet mindenhez hozzápiszkál! Szép kapcsolatokat zúz szét, párokat szakít szét, szíveket tesz tönkre.

Hogy gyerekkoromban el kellett költöznöm, nem az én hibám. Ehhez az állam piszkált hozzá, iparfejlesztés címen. Ha ez nem jön közbe, talán ma boldog lehetnék a kedvessel. Mint ahogy azt, akkor elképzeltem. A városi élet az iskoláim elfoglaltak, de gyakran elővettem egy kis fényképet és gondolatomban messze járt.

Egy apró fénykép, amely egy iskola udvarán készült és sokat jelentett évek után is. Hibás voltam. Sokszor menni szerettem volna. Az Élet rossz volt. A fiatalkori nyüzsgés, a lányok csábítottak, megszádítottak. Buta lélekkel nem fogtam fel, mit veszíthetek el. Kár, hogy erre későn jöttem rá! Nem gondoltam arra a kislányra, akit megszerettem régen, gyerekfejjel. Talán Ő is várt egy kicsit. A lányok ugyan homályosították egy kicsit, de azt a gyerekkori tüzet nem tudták elfelejteni! Gyenge kishitű voltam ahhoz, hogy kedvesemet megkeressem.

Ő egy tanult lány lett, én egy szakmunkás és Gárdaparancsnok, sok feladattal. Ekkor jött egy érthetetlen, gyorsan végrehajtott esküvő. A Sors csapása! Életem legnagyobb hibája, meggon-
dolatlansága! Persze, fiatalság nem mentség! Nem hazudok, volt, amikor jó is volt, de többet volt olyan semmilyen. Ez nem egy egetverő szerelem. Nem olyan, amelyet vártam. Komoly, megfontoltság nélküli emberi kapcsolat. Egy üres kapcsolat.

Részbeni megoldás volt, hogy elvittek katonának. Jó távolra, jó nehéz körülmények közé! Keserves élet következett. Utólag látom, hasznom is származott belőle. Aki odakerült, vagy kibírta, vagy nem! Ott az ember megtanulta becsülni az életet, megtanult túl élni, szenvedni és győzni. Minden körülmény között! Sok tanulás, kiképzés, szovjet iskola. Parancsnoki beosztás. Sok és veszélyes dolog, amely nem biztos, hogy napfelkeltét hoz. Én túléltem. Valaki miatt, valakiért! Volt, aki vigyázott rám! Sokszor megmentett a fejbőlövéstől. Ha őrtoronyban,

hóban, vagy hegytetőn voltam, feladatot hajtottam végre, velem volt a kislány! Nem szabályosan, de mindig velem volt, át tudtam csempészni ellenőrzésnél azt a kis fényképet. Az volt az egyetlen, amely megvédett, erőt adott, hogy mindent kibíriak.

Gondolatban mindig ott volt velem. Pedig akkor talán már más volt mellette. De Ő ott volt, védett, intett, figyelmeztetett! És boldog voltam. És végrehajtottam a feladatot. És a kislány édesen mosolygott rám! Igaz, jól esett néha hazamenni. Valaki volt mellettem, fizikailag. Ez kevés két ember között. Azzal, hogy tisztességtelen volt, végleg elrontott mindent. Még azt a kis vonzalmat is tönkre tette. Igaz, a fegyverem mindig nálam volt, néha szabálytalanul, de az egész nem ért volna annyit, hogy használjam. A kislányom és beosztásom többet jelentett. Ezek után, ez már nem volt élet. Velük nem. Beleugrottam az életbe. A nagy Életbe. Ezt nem lett volna szabad! Már tudom. Talán másképpen alakul minden, talán a kedves életét is széppé tehettem volna.

Éltem! A szó szoros értelmében. Közben megszabadultam tőlük! Igaz a törvény mellettük állt, még ha nem is jogosan. Kiforgattak mindenből, a hibás bírói döntés miatt.

Akkor már nem akartam, hogy az édes lányka lássa, hogy iszom, mulatok, pazarolom az életem, amit valamikor szépnek hittem. Nem volt célom, csak az ital, a haverok és a nők. Nem volt senkim, csak az ital, a haverok és a nők. Nem álltam le. Végállomás!

A baleset után négy nappal hoztak vissza az életbe. De minek? Hogy tovább szenvedjek? Nem elég volt eddig, újra elkezdni mindent? Igen. Minden segítség nélkül, újra az alapról elindulni. Küzdeni, hogy se börtönbe, se föld alá ne kerüljek. Új életet kellett kezdeni! Ital nélkül, ivócimborák nélkül! Közel tíz éve, a baleset óta nem kívánom, nem is fogyasztok szesztartalmú italt.

Egy halvány célom volt. Nincs kapcsolatom a régi világgal. Magányos farkas lettem. Hála Istennek, hogy meg tudtam állni, újra teremtettem mindent.

A volt családom szívesen vette volna, ha ezt felszámolom és ők megkapják. Amikor segítség, egy kedves szó kellett volna, azt nem kaptam meg. Arról le kell mondaniuk, hogy újra tönkre tehetnek! Számomra már semmit, legalábbis nagyon- nagyon keveset jelentenek.

Végre, egyenesbe jöttem magammal!

Rendbeszedtem megtépázott lelkivilágom. Tiszta lett a fejem és a lelkem a sok rossztól és egyéb, szomorúságot okozó bajtól. Igaz, a fénykép régen eltűnt az élet viharában, de szívemben tovább élt!

Harminc év telt el az óta, hogy elszakadtunk egymástól! Egy fél élet! Harmincévi rossz álom. Ami tovaszállt, elmúlt, többé nem jöhet vissza! Tiszta fejjel, tiszta lélekkel, de forró, izgatott szívvel indultam el a gyerekkori emlékek helyszínére. Felrémlenek régi emlékek, arcok, régi épületek.

Az utat Keresztúrhoz akartam kezdeni, hiszen ott éltem, mint gyerek. Egy furcsa, érdekes valami megállított. Valami azt súgta, előbb Ecsegre menjek. A buszpályaudvaron a forgalmista közölte, hogy most indult el a busz. Odanéztem és a busz állt, nem indult el! Odamentem, kérdeztem, mire a sofőr azt mondta, ha felszállok, indulhat. Felszálltam, zárta az ajtót és indított. Ez furcsa meg-magyarázhatatlan! A véletlen nem produkál ilyet! Talán Isten tartotta vissza a buszt? Így akar jóvátenni egy elrontott életet? Hála legyen neki! Talán, ha előbb Keresztúrhoz megyek, az ottani kellemetlen, rossz emlékű esemény miatt nem megyek tovább? Nem tudom. Így sikerült látni a kedvesemet, akit harminc éven keresztül némán imádtam! Isten vezérelte utamat! A kedves rögtön megismert, harminc év után is. Boldog voltam! Nagyon boldog! Ilyen mennyországi érzésem soha nem volt!

Szerettem volna átölelni az édest, karomba venni örökre és nagyon szeretni. Nagyon szeretni az idők végezetéig! Szép, boldogító érzés volt. Kár, hogy ez elmúlik, el kell múlnia! Tudom, késő! Megint késő.

Az akkori életemért, a rossz elrontott életekért, az akkori határozatlanságomért most kell fizetnem keményen!

Az élet elém tette a számlát, amit ő írt, könyörtelenül vastagon írva.

De nem baj! Fizetek! Nem sajnálom! Megérte. Végre tudom, látom, hogy kedvesem boldog. Legyen nagyon boldog!

Én úgy akarom!

Szomorú, de itt a búcsú ideje, bármennyire fáj! Vigaszul szolgál, hogy láttam az édest, hogy boldognak láttam őt. Bízom benne, hogy egyszer majd találkozunk! Remélem, hogy akkor, az angyalok gyűrűjében köszönhetem és végre, örökre együtt lehetünk, boldogan!

Isten védjen és kísérjen utadon édes, egyetlen imádott szerelmem, ILONA!

Miskolc, 1996.

„Az élet értelmét nem a boldog percek adják,
hanem a keserúségek között eltöltött órák!”

Nagy Víz partján

A Nagy Víz partján fellegeket nézek,
Rád gondolok mindig kedvesem.

Lassan leszáll már a sötét este,
de még nem jön álom a szememre.

Nem jön álom, mert Rád gondolok,
Szép Ilonkám, drága kedvesem.

Tábortűznek lobogó fényénél,
Katonák ülnek csendesen.

Elmerengve, csendben beszélgetnek,
szívüket mély bú járja át.
Otthon hagyták, akit úgy szerettek,
mindenki egy csinos, szép leányt.

Nagy Víz partján csillogó az este,
a vízen apró hajók ringanak.
A kiskatonák csendes sóhaját,
viszi messze egy csendes fuvallat.

Minden lányhoz egy-egy csendes sóhaj,
szellők szárnyán csendesen lebeg.
Közben lágyan, észrevétlenül,
leereszkedett közénk az est.

A katonák nyugovóra térnek,
emlékükben a kedves szüntelen.
Szép álmokat Néked is, Te drága,
régem látott, áldott kedvesem!

Hazám és kedvesem

Kinn vagyok a hideg téli éjben,
lágyan szítál rám a fehér hó.
Betakar mindent némán, csendesen,
mint kisgyermeket a lágy takaró.

A néma téli éjben utamat rovom,
kinn a vártán, néma hómezőn.
A fehér szűz hóba belegázolok,
vár az őrhely, fenn a hegytetőn.

Odafent, a puszta hegytetőn,
süvítve fúj a téli szél,
vadul tépi, szaggatja a fákat,
megtépázva az örlegényt.

A kiskatonát nem ijeszti semmi,
bátran dacol, jöhet hó, vagy szél.
Alig várja, hogy leteljen az őrség,
és láthassa a kedves fényképét.

Odakinn a hideg téli éjben
a fegyveremmel védem a hazám.
Védem a hazám, imádott kedvesem,
ki oly távol, az álom mezőn jár.

Jajj annak, ki a hazámra rátör,
Jajj annak, ki bántja kedvesem!
A hazámat védem fegyveremmel,
ám kedvesemért, díj az életem!

Első tavasz

Te vagy az életem
első tavasza,
égő szívemben
szép virágot fakassz!

Elsúgom és elsuttogom,
érted fáj a szívem,
Te vagy, ki a szerelemre
megtanított engem.

Megtanultam éjszakákat
virrasztani érted,
ha bűn, hogy szeretlek,
az mind a Te vétked.

Arra kérem a jó Istent,
mindent megbocsájtson!
Engedje, hogy csak Te legyél
egyedül a párom!

Gondolsz-e rám?

Nem tudok én nem gondolni Rád,
mikor este rámtör a magány.
Sötét éjben nevedet kiáltom,
hol lehetsz most, vajon merre jársz?

Gondolsz-e rám, vagy már elfeledtél,
imádott, szép, drága kedvesem?
Vajon, milyen nélkülem az élet?
Örökösen ezt kérdezgetem.

Állandóan csak Rád gondolok,
kedves arcod még előtttem lebeg.
Hallom szavad, látom mozdulatod,
kéken csillogó gyönyörű szemed.

A régi emlék csak Rád emlékeztet,
szabadulni tőle nem lehet.
Fáradtan, de mégis reménykedve,
neved kiáltom, sok lázas éjjelen.

A régi emlék csak Rád emlékeztet,
szabadulni tőle nem tudok.
Nem tudok, mert én nem akarok,
csak Terád várok, édes angyalom!

Vigyáz a kedves

Újra kint állok a hideg éjszakában,
az őrtoronyból nézek szerteszét,
elmélázva csak Terád gondolok,
most is látom szemed tengerét.

Mellettem, ha éjjel
az árnyék meglibben,
élénken figyelek
és Te ott vagy velem.

De tudom, itt nem szabad
megijedni soha,
ha én megijedek
veszélyben a haza.

Hideg éjszakában,
ha őrségben állok,
drága kedvesem,
álmodva vigyázok.

Vigyázok Reád, mert
drága kincs vagy nekem.
Hiszen nem pótolhat
Téged semmi sem.

Rád gondolok most is,
zúgó téli szélben,
míg Te lágyan alszol,
én nézek egy fényképet.

Szépet álmodjál
egy barna légiósról,
ki most is Rád gondol
a hideg őrtoronyból!

Az Ősz

Hűvös széllel,
mely néha viharos,
belépett közénk az ősz.
Az esőcsepp
dallamos ütemben
kopogtat a háztetőn.

A hegyoldalban
víg nótaszóval
szedik a muskotályt.
Lent a völgyben
fejét lehajtva
sárgul már a virág.

Az ősz a természetet
gyönyörű színnel
ruházza fel.
Zsivajgó gyerekhad
az iskolában
kezdi az életet.

Gyönyörű a természet,
kiadva kincseit
így ősz előn.
Szép vagy ősz,
ezer színeddel
oly tetszetős.

Szép vagy ősz,
ezer színnel
magad mutogatod,
de nem szeretlek,
mert te mindig
elmúlást hordozol.

Találgatás

A mélyben néma, hallgató világ,
szél süvít fülembe, s kiáltok,
de nem felel senki rá.

Te messze vagy, s hangod elveszlik,
éjjel látom arcodat,
de a kelő fény elviszi.

Mikor látlak kedves? Nem tudom még.
Hozzád vakon, némán,
mindig eltalálnék!

Állandóan kérdem, szeretsz-e még,
hogyan hitvesem legyél
az Élet Tengerén?

Télidő

Hatalmas nagy hópelyheket
fújdogál a szél,
beköszöntött hozzánk végre,
fehér ruhával a tél.

Betakar mindent csendesen,
a csillogó fehér hó.
Alatta nyugszik a zöld vetés,
védi a hótakaró.

A domboldal csendjét felveri
a kacagó gyerekzsivaj,
játszanak a friss, szűz hóban
s a szánnal vígan siklanak.

A nap szikrát szór a természet
csillogó fehér haván,
és a csodás téli fényben
szívem egyre Terád vár.

Reád vár a téli fényben,
a szívem mást már nem kíván!
Boldogok leszünk, mi ketten,
ha ránk köszönt a régi nyár.

Várva-várom a szép tavaszt,
hogyan múljon el már a tél,
hogyan velem és mellettem
Szép Ilonkám, boldog légy!

Szeretlek

Szép lenne az élet
veled kedvesem,
fognám a kezedet,
nézném szemedet.

Vadvirágos réten
száll a vidám ének,
arra járnánk ketten
lány tavaszi szélben.

Boldogok lehetnénk
egy egész életen,
szívet cserélnénk
az üde réteken.

Szeretlek én drágám,
kérlek, Te is szeress,
hisz csak úgy lesz teljes
mindkettőnk élete!

Boldog lesz életed,
ígérem ezt Neked,
hogya nékem adod
hű, kislány szívedet!

Tábortűznél

Tábortűznél a csillagokat nézem,
egy holdvilágos nyári éjszakán,
csókot küldök egy csillagsugárral,
Tehozzád, Te kékszemű kislány.

Odahaza zöldell már az erdő,
odahaza zöldell már a rét.
Hazafelé száll a fehér felhő,
hazafelé vágyok én is rég.

Odahaza vigadnak a lányok,
víg nótákat játszik a cigány.
Gondolatban csak Tehozzád vágyom,
Tehozzád, Te kékszemű kislány.

Mifelénk már szomorú dal járja,
remény sincs, ha volt is, elhagyott!
Sűrű erdő csöndes vadonában
a tábortűz csendesen lobog.

A takaródat elfűjták már régen,
a század a sötétben pihen.
Csak két barát üldögél magában,
beszélgetnek halkán, csendesen.

Mondd meg neki, pajtás, szépen, csendben,
mondd meg neki végső sóhajom!
Mert én Őt már többé sose, látom,
Teáltalad, Tőle búcsúzom!

Ma este már, a feladat indul,
nem is igen jövők vissza már.
Szép Ilonkám! Felejts el örökre,
ne is gondolj soha többé rám!

Bocsájtod meg, hogy szerettelek téged,
de nem úgy, mint kellett volna tán.
Mert én, azt már tudom nagyon régen,
szerelmünknek vége van talán.

Búcsúzóul, azt kívánom Néked,
virág nyíljon, akármerre jársz,
és akinek szíved odaadod,
szeressen úgy, mint én legalább!

Szép Ilonkám! Megkérlek én szépen!
Hogy ne haragudj többé énreám!
Fájó könnyek hullanak szemedből
majd e levél érkezte után.

Odahaza sírnak már a lányok,
bús nótákat játszik a cigány.
Felveheti fekete ruháját,
az a csinos kékszemű kislány.

Temetés van messze a határban,
temetnek egy bátor katonát.
Odahaza a harangszó jelzi,
esküszik a kékszemű kislány.

Szép Ilonkám! Ne várjál már vissza,
nem jövők én vissza soha már!
Mert, akit Te kicsit is szerettél,
elvitte a páncélos halál.

Forgó határ lett ezen a földön,
a síromra egy madárka száll,
az sirat meg néha-néha engem,
és azután messze-messze száll.

Sötét erdő csöndes vadonában
síromat már felveri a gyom.
Nincs ki gondot viseljen reá,
síromon egy kis madár dalol.

Ha majd, utad erre vezet egyszer,
hol kedvesed nyugszik csendesen,
borulj le a pusztá, hideg sírra,
s könnyeiddel írd fel a nevem!

Odahaza kacagnak a lányok,
kacag már a kékszemű kislány.
Azt az elsőt, már Ő is elfeledte,
azt a szegény, hú kiskatonát.

Odahaza zöldell már az erdő,
odahaza virágzik a rét.
Víg nótákat fújdogál a szellő,
egy katonát elfeledtek rég.

Sötét erdő csendes vadonában
hallatszik egy csendes zokogás,
egy ősz hajú angyal áll a sírnál,
az én édes, drága jó anyám.

Tavaszcélóban

Őszi erdőben, hulló falevél közt
egyre csak lépkedem.
Elmerengve sok szép nyáron
lépteidet keresem.

Bíborvörös, aranyló sárga
zörgő haraszt fedi,
fájó szívem régi társát
már hiába keresi.

Ősz Apó elvitte, mint hulló levelet
az én imádott kedvesem.
Talán, egy szép nap visszaadja,
ha ránk köszönt a kikelet.

Oly várva-várt szép tavasz,
felénk sietve jöjj!
Ezer, csodás színeddel
űzd el már az őszt!

Oly várva-várt szép tavasz,
felénk sietve jöjj!
Hogy szép napon köszönthessem
az imádott, drága nőt.

Bolyongás

Egyedül bolyongtam a puszta éjen át,
fölöttem vibráló csillagok,
s nem süt rám holdsugár.

Nem világít a hold, minden oly sötét.
Egykor forró diákszíved
most hideg, min a jég.

Jéghideg a szíved, hogy újra meleg legyen,
mondd, imádott kedvesem.
Érte mit tegyek?

Azt a vibráló kis csillagot hozzam le neked?
Néked bármikor megteszem,
egy áldott kedvesem!
Ha kéred magányos életem, a kezébe adom!
Érted bármikor szívesen,
oly boldogan meghalok!

Kérdés

Magamban vagyok az éjjel,
nézem a szikrázó eget,
Rád gondolok kedvesem,
s kezemben a fegyverem.
Állok csendben az őrhelyen,
csak az őszi szél zenél.
Őrizlek Téged édesem,
amíg el nem megy az éj.
A szikrázó ég alatt
szárnyal a gondolatom,
hozzád küldöm gondolatom
imádott, drága angyalom.
Egy gondolatom van nekem,
- Vársz-e rám, kedvesem?
Az őszi szél lágy zenéje
halk igennel felel.
Ilonkám! E halk igent
Te küldted énnekem?
Remélhetem, hogy megkaphatom
elhagyott kislány szívedet?

Magányos őrszem

Egy magányos kiskatona
áll csendben az őrhelyen,
fegyvere élesre töltve,
emlékében kedvese.
Körben mély csend honol,
a katona csak áll,
a kedvese otthon, lágyan
alussza át az éjszakát.

Nyugodtan alszik a drága lány,
mert tudja, hogy kedvese
őrzi édes álmait,
katonaként az őrhelyen.

Feljött a nap, bíbor sugárral
köszönti a katonát.
- leváltalak, most én vigyázom
a szeretett kisleányt!

Ha majd eljön a sötét este,
gyere, váltsál le engemet!
Szép Ilonkád nyugodtan alhat,
ha te vagy kint az őrhelyen.

A kiskatona újra őrt áll,
magányosan az őrhelyen,
de állandóan vele van
a haza és a kedvese.

Merengés az éjszakában

Kinn a csillagos ég
vibrálva szórja sugarát,
a sokszínű hideg sugár
némán, megtörve hull alá.

Csak hulljon színes sugarad
az anyaföldre le!
Színaranyba öltöztess
az emberi szíveket!

Az emberi szív melegével
fűtsd fel hideg sugarad,
az emberi szív szeretetét
vigyed magaddal tova!

Vidd el magaddal messzire,
fagyos csillagsugár!
Színeiddel, melegeddel
vigasztalj egy kisleányt!

Egy emberi szív szeretetér
vidd hozzá, fénysugár!
Szerettesd meg ővele
azt a hű kiskatonát!

Becszengetés

Két ártatlan fiatal lélek,
nézi egymást szüntelen,
szívükben apró láng gyúl,
pislákoló szerelem.

Egyszer csak felcsap hirtelen,
lángol, izzik és perzsel.
A két gyermek szeme beszél,
tűz égeti szívüket.

Derült égből villámcsapás,
a tanévnek vége lett.
A nyár elvitte a fiút,
elvitte az emléket.

Sok emlék örökre övé lett,

Szívében volt a kedvese.
Mindig látta a hamvas arcot,
kék tenger volt szeme.

Gyötörte kín, látni akarta,
imádott, szép kedvesét.
Az élet mindig gátat szabott,
némán tűrte és remélt.

Némán tűrte a szeszélyt,
sokfelé dobta őt a sors.
Élt, harcolt, küzdött és szenvedett
ő megjárta már a pokolt.

Volt része minden rosszban,
de szívében hű maradt.
Mulatott, élt, kockáztatott,
boldogsághoz nem jutott!

Isten csapása lesújtott,
mert elhagyta a lányt.
Elhagyta, egyedül hagyta,
ezért nem jár boldogság.

Hideg napok, sötét évek,
magányos esték vártak rá.
Sok bájtündér a kérését leste,
de közben szíve egyre fájt.

A napokat nem számolja,
nincs értelme, felesleges.
Hiába várja Szép Ilonkát,
talán már másnak a kedvese.

Egyedül maradt, csendesen él,
nincs élete, csak remény.
Emlékében most és mindig,
egy kékszemű kislány él.

Újra látja az iskolát,
nézi az üres padokat.
Szíve várja a becsengetést,
várja a boldog napokat.

Szíve várja a becsengetést,
vár csillogó kék szemeket.
Várja a régi boldogságot,
lángoló diákszerelmet.

Álmatlan éjszakák

Sok éjszakát virrasztottam
bánatba temetve.
Sok éjszakán szívem epedve
hű szívedet kereste.

Magányosan eltöltött éjjel
felőled álmodom.
Álmaimban én velem vagy,
szívem akkor nyugodt.

Ám, de jön a fényes reggel,
s eltűnnek az álmaim,
de reménnyel várom az éjjelt,
teljesülnek vágyaim.

Egyetlen vágyam Te vagy!
Szép Ilonka, kedvesem!
Akarom, hogy ne csak éjjel,
fényes nappal is légy velem!

Elhervadt a kerti virág,
hajunk is már deres,
szíved évek múltán is
egy hű szívet keres.

Egy hű szívet, amit most,
kezedben tartol kedvesem.
Fogadd el és szeress nagyon,
egyetlen, drága kedvesem!

Sóhajok börtöne

Kis Ilonka bájos leány,
a virágok közt párja nincs.
Hamvas arca, szép kék szeme
egy kisfiúra rátekint.

Nézik egymást, szemük beszél,
nem létezik semmi más.
Körülöttük zsibong az osztály,
mindkettő még kisdíák.

- Fiam! A táblára írd a példát!
Azon járjon az eszed!
Ne lessed úgy a lánykát,
menj helyre, gyűlik az egyesed!

- Kedvesem! Elment az év,
vele én is elmegyek.
Várj reám, s én visszatérek!
Nagyon tetszel énnekem.

Telnek az évek egymás után,
mindkettő felnőtt ember lett.
Hol a régi, gyerekkori emlék?
Füstbe ment a régi terv?

- Parancsnok! Nekem menni kell!
Érzem, valaki vár reám!
- Nem lehet! Itt kell maradni!
Majd talál egy másik lányt!

A fiú a képet nézi,
várja kedves, nem tart soká!
Csendben lehajtja fejét,
szél viszi messze sóhaját.

- Nincs tovább, vége!
Újra enyém a világ!
Elmegyek megkeresem,
vár-e még a kisleány?

- Szervusz, édes! Megismersz még?
Úgy elszállt, már az ifjúság.
- Ez nem igaz! Tényleg te vagy?
Gyere kedves, vártalak soká!

Leültek, némán nézték egymást,
csak a szemük beszélt.

- Ez a fiam, ez a lányom!
Eltelt már harminc év.

Nézték egymást, a szemek beszéltek,
közben mindent elmondott a lány.
- Legyél boldog, nagyon boldog!
Tiéd legyen a világ!

Mosolyogva búcsúzott el,
nagyon szerette a lányt.
Bezáródott a vaskapu,
akkor rátört a magány.

Boldognak látta a kedvesét,
kinek rég védte életét.
Boldog öröm töltötte el őt is,
viszont látni kedvesét.

Hazament, kiült a kertbe,
nézte a szikrázó eget,
szeméből gyöngyszemek hulltak,
nem vette észre senki sem.

SZ SZ I

Szerelmem, Szép Ilonka
Egy Istennő nekem!
Ragyogó kékszeme
Elbűvölte szívemet.
Lehetetlen vele élnem,
Mert Ilonka nem szeret,
Egyedül élni nem tudok,
Mert Istennőm nincs velem!

Szerelmem, az első, édes
Égető, tiszta szerelmem.
Papok elé boldogan vinném,
Ilonkát, a mindenem.
Lenéz rám szép szemével
- Oly nagy óhajod!
- Nagyon sokat kérek, de adom hű szívemet.
Kezed, szíved, szerelmed, Te kellesz énnekem,
Add ezt nekem, kedvesem!

Leányszoba

Volt egyszer egy leányszoba,
fehér, mint a hó.

Lakója egy szép kisleány,
arca sápadó.

Levelet ír messze-messze,
keze megremeg.
Feledjél el, másé leszek,
Isten áldjon meg!

Meg van még a leányszoba,
de megfakult ma már.
Kékszemű lány feje fölött
elszállt már a nyár.

Sokszor gondol a levelére,
fájón, s könnyesen,
mert mégis a legszebb emlék
az első kedvese.

Elrontott élet

Sok értelmetlen cselekedettel
elvesztettem szívedet,
fiatalon hagytalak magadra,
s életed oly kedvtelen.

Hívtál talán kedves szóval,
remélve visszatérésem,
de én mindig távol jártam,
pazaroltam életem.

Szívem kőkemény szikla lett
bús vándorlásom alatt,
ajkamra, bárhogya akartam,
nem jöttek ígérő szavak.

Magányos vándorlás után
a kemény szikla porrá hullt,
s az Új Élet reménye
e porból újra szívet gyúrt.

És e szív már nem oly kemény,
nem egy hideg sziklafal,
Veled szemben Szép Ilonkám
már nem is lehet soha!

Könyörtelen nem lehet többé,
kemény, hideg nem lehet,
mert e szív mélyén már régen,
vérzik elrontott élete.

A sziklaporból összegyúrt szív
Tehozzád újra visszaűz,
szeretete Téged keres,
szerelme izzó lávatűz.

Az álmok Asszonya

A boldogság fénylő sugara
megsimogatva engemet,
csábítva ígért boldogságot,
bízott - gyorsan jöjj velem!

Engedtem a csábításnak,
mi oly sok szépet ígért.
nem vettem közben észre azt,
hogy mögöttem minden lángol, ég.

A sokat ígérő boldogságból,
mellyel az élet ringatott,
kérdeztem én reményre várva,
- vajon mikor kaphatok?

A boldogság ára nagy volt,
nem néztem azt mi a tét.
Elfogadtam én, az élet
e csalóka ígétét.

Megkaptam a boldogságot,
ami oly sok szépet ígért,
a boldogságért eldobtam én
szép kedvesem szerelmét.

Az igaz boldogság reményét
csak kergetik nagyon sokan,
csalódva jön rá az ember,
hogy a boldogság elmaradt.

Felégetnek mindent maguk mögött,
a Kékmadárról álmodón,
s a szív követel magának
nagy szerelmet, lángolót.

A boldogság és remény helyett,
melyet nem érünk el soha,
a magány és a csalódottság
az mindörökre megmarad.

Megmarad a bús magány
cserébe a kedvesért.
Későn jöttem arra rá,
hogymeg valóban mennyit ér.

A boldogságot, mit mástól vártam,
s mely állandóan elmaradt,
egyedül csak Ő nyújthatja,
Ő, az Álmok Asszonya!

Állandóan velem van

Szép nyári este ragyognak a csillagok,
csak Rád gondolok, nagyon boldog vagyok.
Ha pihenni térek, mindig Rád gondolok,
Te vagy az eszemben és utánad vágyom!

Ha reggel szememből elrepül az álom,
Te jutsz eszembe, kit nagyon imádok.
Nincs a hosszú napnak egyetlen órája,
hogymeg ne légy szívemnek Szép Ilonkája.

Csillagos, szép estén csak Rád gondolok,
minden este, gondolatban Tenálad vagyok.
Rólad álmodom, Tiéd minden álmom,
Téged nem feledlek, soha, a világon.

Kékmadár

A hű szerelmet eldobván,
most magam járok én.
Elkerül engem oly régen
a boldogság, a fény.

A boldogság kék madarát
én nem érhetem el soha.
Megértettem végül is azt,
sorsom miért mostoha.

A boldog szerelmet eldobtam én,
oly merészen, könnyedén.
Boldog reménnyel azt hittem,
egy másik talán többet ér.

Boldogságot reméltem én,
vártam oly nagyon a fényt.
És a csalfa, vak remény
kérte a kedvesem szerelmét.

Mindketten sötétben élünk,
a kedvesem sem boldog tán.
Mellettünk volt, de nem vettük észre
azt a remélt Kékmadárt.

Külön úton járunk ketten,
de nem bírjuk így soká.
Vajon remélhetjük-e,
hogymeg közénk száll a kékmadár?

Egyedül a végtelenben

Egyedül járok a végtelenben,
minden oly kopár és hideg.

Nincsen aki kezét nyújtva,
virágos rétre elvezet.

A szomorú magányos ember,
látva boldog arcokat,
szomorúan, lehajtott fejjel
emlékei közt kutat.

Fiatalon boldog voltam,
örültem, mint most, ezek.
Egy pillanatra elfeledtem
Ilonkát, a kedvesem.

Egy nő miatt eldobtam én,
a rég imádott kedvesem.
Ezzel elrontottam végleg,
szépen induló életem.

Az imádott, régi kedvest
azóta is keresem.
Remélem, újra rátalálok
egy napfényes reggelen.

Akkor többé nem lesz olyan,
amely Tőle újra elűz,
boldog lesz velem a kedves,
újra fellángol a tűz!

A szomorú ember megy tova,
s látja boldog arcokat,
de már szívében titkok,
keres visszavezető utat.

Egy visszautat kedveséhez,
reméli, nem fedi gyomnövény,
hogymeg az útról megérkezve
felkínálja életét.

A Boldogság Szigete

Két fél ember vagyunk, mi ketten,
evezünk az élet tengerén,

Kis csónakunk lágyan ringatózva
lebeg egy szárazföld felé.

Vad viharban táncol csónakunk,
tajtékozva zúg a tengerár,
vad erővel tombol életünk is,
de kis csónakunk nyeri a csatát.

Kis csónakunk kiállja a próbát,
szelíd, nyugodt öbölbe vezet.
A két fél szívből, közben egy egész lett,
összekovácsolta egy régi szerelem.

Kis csónakunk pihen az öbölben,
életünk is révbe érkezett.
A sokévi bolyongás után,
megtaláltuk a kívánt szigetet.

Boldogság a neve ennek a szigetnek,
mi életünk itt, oly csodás lehet.
A szigetet két szív megtalálja,
ha mind a kettő igazán szeret!

Rád gondolk

Rád gondolk szüntelen,
Te imádott kisleány,
miért mentem el akkor,
hová tűnt egy régi nyár?

Fájó szívvel némán zokog,
már szemem sem ragyog,
életkedvem most már talán,
örökre elhagyott.

Nélküled nehéz már élni,
nélküled minden sivár!
Rajtad kívül az életben
a szívem mást már nem kíván!

Talán újra Rád talállok,
annyi sötét év után,
álmaimban mindig látlak,
boldog leszek még, talán.

Reszkető kézzel szorítalak,
annyira fáj a magány,

hidd el, drága Szép Ilonkám,
nem bírom már soká!

Rád gondolok szüntelen,
nappal, sötét éjjelen,
álmban is neved kiáltom,
egyetlen, igaz szerelmem!

Remény

Nem adlak többé másnak,
szívem csak téged kíván!
Szép lenne az élet véled,
Szép Ilonkám, kisleány!

Nézd, a szívem kitárom,
és lábaid elé teszem.
Látod lábad előtt, a porban,
őszinte vérző szívemet.

Te drága nő! Ha akarod,
vedd fel a vérző szívet,
vagy közömbösen, nem törődve,
taposs el egy életet!

Ha taposod, úgy taposd el,
hogyan az emléket vele eltipord!
Mert az emlék évek múlva,
talán fájón megkínoz.

De, ellenben, ha felveszed,
félve emeld fel, kedvesem,
hogyan a forrón égető szív,
nehogy perzselje kezedet!

Lenn a porban, egy összetört szív,
még oly forró és égető.

Ha felemeled magadhoz,
sugározz éltető erőt!

Adj neki éltető erőt,
próbáld meg forrón szeretni!
Mert a forrón égető szív,
megtanult érted dobogni!

Eltűnt boldogság

Ha majd vége a boldogságnak,
s tovaszáll a boldog nyár,
úgy oszlik el szeretetünk,
mely hideg, mint a hóhatár.

Talán egyszer, drága szívem,
elengeded kezemet,
kilépve az életemből
egy másikat keresel.

S akkor vár Rád a csalódás,
mit előre nem tud senki sem.
Csak akkor tudja meg az ember,
hogyan eldobott egy hű szívet.

Hiába a remény, a vágy,
imádott szép kedvesem,
szívet mástól hiába vársz,
boldog csak velem lehetsz!

És ha mégis, egy bús éjszakán
szíved vérzik, és valami fáj,
soha ne feledd el kedves,
forró szívem mindig vár!

Fizetség

Elszállt felettem az idő,
hajam is már deres.
Fáradt, megkínzott szívem
igaz társat keres.

Nagy élet vígság,
átivott éjszakák,
hazug álszerelmet
nem kívánok ma már!

Volt részem benne,
nem panaszkodhatom.
Az igazit elhagytam,
átkozom a napot.

Az igaz szív várt reám,
sok-sok éven át
az élet mámorát.

Hűtlenségemért
megfizet az élet.
Nélküle meghalok,
vagy meghalok érte!

Tudom, hogy nem lehet,
nem is zavarom.
Odafent a mennyben,
újra láthatom.

Miért fáj a szív?

Miért fáj a szív,
még most is, oly sok év után?
Miért fáj a szív,
ha senki sem vár reám?

Sok évig álmom volt,
hogy Ő lesz az életem,
sok évig hittem én,
hogy Ő lesz a mindenem.

Az élet oly édes,
az élet mámorító.
Oly sokat ígérő
és álnok csábító!

Álnok, gaz csábító,
egy szívtől eltántorít,
mikor megtette ezt,
a bánattal elborít.

Gonosz, álnok élet!
Vedd el az életet!
Hisz úgyis legyőztél,
ne kínozd szívemet!

Búcsúzom kedvesem

Sötét őszi éjjel
Rád gondolok, kedvesem.
Messzire kerül az álmom,
Rád gondolok szüntelen.

Tombol a vihar,
jajongnak a fák,
jajong a szívem is
egy édes lány után!

Jajong vérző szívem,
régi emlék emésztí.
Régi tűz lobog benne,
nem bír elfelejteni!

Régi szép emlék,
boldog gyermekévek
szagatják szét szívem,
megkínozt az élet.

Tombol vad vihar
epedő szívemen,
forró szívem várja
a régi kedvesem!

A vihar vadul tombol,
megöl minden szépet,
megöl minden reményt,
kioltja szívemet.

A vihar elcsitult
és mindent elsodort.
Forró tűzzel küzdött,
nem hagyott, csak romot.

A vihar elcsitult,
a szív tüze kihunyt.
Egy valaha forró szív
örökre elnémult.

Elnémult örökre,
senki sem bántja már.
Szerelmem! Ilonka!
A mennyben várok Rád!

A mennyben vár reánk
egy szebb, egy új világ,
odaát, Veled édes,
boldog leszek talán.

Mentsél fel kedvesem!
Bocsájtst meg bűnömet!
Ne vess meg érte,
nagyon szerettelek!

Szeretni valakit,
jobban már nem lehet.
Némán remény nélkül,
imádni egy szívet.

Régi szép emlék,
forró tűz szívemen.
Akartam, hogy lássam
a régi kedvesem.

Bocsájtss meg, Te drága,
hogy boldog nyugalmadat,
sok fájó év után,
bután megzavartam!

Bocsájtss meg mindent!
Nem zavarlak többé!
Na gondolj rám haraggal,
én őrzöm szemed kékjét.

Soha ne sírj, kedves,
boldog legyél, neved!
Volt egyszer valaki,
ki sírig szeretett.

A síron túl is imád,
ajkán a Te neved.
Búcsúzom, Ilonám,
én most már elmegyek.

Elmegyek messzire,
vár a néma csend!
Ott, nem fáj már a szívem,
ott várlak kedvesem!

Vén hajós

Egy megfáradt, vén hajós
a zord élet tengerén,
megpihenni végül is
egy csendes szigetre tér.

Én is nagyon elfáradtam
a sok kalandos éj után
megtört szívem egyre vágyik
a kedves, régi nyár után.

Régmúlt emlék, oly szép tavasz,
szerelem, szép kedvesem!
Várjatok egyetlen egyszer,
virágos üde réteken!

A viharos élet tengerén
meggyötört a szenvedés,
fájó szívvel, vágyom látni,
Szép Ilonkám kék szemét.

Remélve éltető erőt,
amelyet adhat énnekem,
szeme meleg sugárzása
visszaadja életem.

Fájón égető, vérző sebem,
mit a sors adott énnekem,
lágy bársonyos kezével
gyógyítja, áldott kedvesem.

E lány, bársonyos, puha kéz,
és megbocsájtó kék szeme,
visszaadja a régi múltból,
fiatal büszke hitemet.

Régmúlt emlék, oly szép tavasz
egy percre jöjj vissza még!
Teljesüljön tebenned végre,
tiszta szerelem és a lét!

Napsugaras szem

Szeretlek, édes,
drága Ilikém!

Tiéd szívem,
cserébe szívedért.

Elszálltak az évek,
ránk tör a magány.
Soha ne feledd,
valaki Rád vár!

Évtizedek óta
várja biztatásod,
kedves mosolyodat,
a szelíd világot.

Nehéz elfeledni
bánatot, szenvedést,
a sok könnyörtelen
csalást, ígéretést.

Nehéz elfeledni
komolytalan törvényt,
keménynek kell lenni,
egy boldog életért!

Ne bízzál senkinek
a két szép szemében!
Csak arra gondoljál,
mi van a szívében!

Napsugaras szem
tiszta lélekre vall.
Ha a lelke tiszta,
szíve Téged akar!

Vihar

Gyerekkori emlék kísért,
fájón kiált a múlt!

Sok nyár telt el az óta,
a falevél nyomodba hull.

A zörgő avar befed, eltakar,
feledtetni akar mindent.

Mindent, mi gyenge gyerekkorban
ébresztett szép reményeket.

Fájón kiált a múlt,
fájón kiált a szenvedés!
Jajongó fák közt bolyongva,
hű társam egy régi kép.

Csillogó kék tenger
vagy kelő napsugár?
Nem tudom, de nagyon bájos,
imádott kisleány!

Reccsen a fa, tombol a vihar,
villám szalad az égen.
Idebent is vadvihar tombol,
emlék zsibong a szívemen.

Örökös szenvedés súlyt le,
elmaradt egy tiszta szerelem.
A vihar tomboló haragját
tovább nem bírja senki sem!

Senki, csak egy kemény szikla!
Dacol a viharral, éjszaka.
Bízik, hogy a vihart leküzdi,
s köszönti őt a kelőnap.

Múló ifjúság

Tovaszállt az ifjúságunk
tovaszállt a boldog nyár!
Külön úton járunk ketten,
boldogság ránk már nem vár.

Szertefoszlott szeretetünk,
hideg, mint a hóhatár,
pedig egyszer, nagyon régen,
forró volt, mint a napsugár.

Életemből már kilépel,
s elviszed magaddal szívem.
Azt reméled, hogy egy másik
szebb lesz, talán kedvesebb?

Akkor, nagyon csalódní fogsz,
hisz csalfa az egész világ,
hiába remélsz hű szívet, már
soha többé nem találász.

Sok éjszakát át fogsz sírni,
a szíved is fájni fog.
Az emlékeid megkínoznak,
akkor fogod bánni csak.

És majd egyszer búcsút veszünk,
a múlta végleg pontot teszünk.
Nem búcsúzunk el könnyesen,
hisz nem kezdtük el az életet.

S, ha egy éjszaka mégis
könnyes párnád, valami fáj,
nagyon jól tudod, Szép Ilonkám,
hogy engem mindig megtalálász!

Apró semmiség

Apró semmiség az élet,
sokszor oly keveset ér.
Ha nincs cél, nincs eredmény,
az ember csak egy élőlény.

Egy mindent elsőprő,
lángoló, izzó szerelem,
nagyjá teszi a szívet,
ad az embernek értelmet.

A legnagyobb emlékmű, torony,
a legmagasabb hegygerinc,
apró játékszernek tűnik,
a szerelem azt is túlnövi.

Hatalmas erő, hatalmas tűz
elmozdítja a hegyeket,
hatalmas erő, hatalmas tűz
köthet össze szíveket.

Ha nincs szerelem, csak jéghideg szív,
a kis hangya óriás lehet.
Akkor értelmetlen, felesleges az élet,
csak vegetálás csendesen.

Akkor az ember semmi a földön,
a földi élet semmit nem jelent,
az élőlény csak vendégségben volt itt,
átutazott a földön, jeltelen.

Fiatalság-bolondság

Fiatal voltam, szertelen.
Botor lélekkel nem értettem,
milyen egy tiszta szerelem.
És ez lett a végzetem.

Rózsaszín szemüvegen át,
színesnek láttam mindent,
és az ünnepelt dizőzt
oly gyorsan nőül vettem.

Sors csapása, csaló világ,
elárasztotta szívemet!
A hosszú évek zivatarában
kaptam néhány szép hetet.

Katona is voltam, távol,
és mentem csak egyre fel!
A gyönyörű énekesnőnek
kisgyermek született.

A gyereket szerettem,
de a nő nem változott.
Ha én nem voltam éppen,
fiúkkal szórakozott.

Rájöttem, tagadta, ordított,
lehazudta a csillagokat is.
Nem bántottam, a törvény védte,
bíró védi a szajhákat is!

Boldog nap köszöntött rám,
döntött végre a bíróság!
Helytelenül döntött, nem bánom már,
de elvette a hárpíát!

Helytelen bírói ítélet volt,
mindenből kiforgatott!
A szajha bikája odaköltözött,
nekem a nyomor jutott.

Talpra álltam, felépültem,
olyan nehéz volt a győzelem!
A gyerek anyja újra felkeresett,
de babér neki már nem terem!

Boldog nap köszöntött rám.
Életem legszebb napja lett!
Sok év után, sok szenvedés után
láttam a gyerekszerelmem!

Megtaláltam az élet célját!
Rám ragyog végre a nap!
Megtaláltam a régi kedvesemet,
leszünk mi még boldogak!

Régmúlt emlék

Gyerekkori emlék, vidámság, szerelem.
Két buta kis lélek ábrándozása.
Buta ígéretés, örök szerelem,
örök hűség, egymás boldogsága.

Emlék megmaradt,
vidámság elveszett.
Mikor elhagytam
kislány kedvesem.

Két buta kis lélek,
két felnőtt ember lett.
Ábrándozás elmúlt,
boldogság füstbement.

Buta ígéretés volt,
harminc éven át,
örök szerelmünk
szenvedte a csorbát.

Nem testi, de lelki
örök hűség
rejtőzik örökre
a szív mélyén.

Két csalódott embernek
már nem maradt semmi sem,
harminc év után is emlék,
néma, örök szerelem.

A néma szerelem kőszobra

Tovaszállt a remény, a boldog nyár,
elköszönök, minden véget ért.
Igazán el sem indult semmi,
nem sírok én már életért.

Nem úgy akartam, a Sors volt kegyetlen!
Imádtalak régen, most is azt teszem!
Leteszem a tollat, minek írni már?
Szép tavasz talán, nem jön többé rám.

Kőszikla lettem, fenn a hegytetőn
magányos szirt, némán, csendesen.
Sok év fájdalmát tűri némán,
lelkében izzó, néma szerelem.

Megértelek, nem a Te hibád, kedves!
Harminc év, sok akadály, szabály.
Őszintén, szívből azt kívánom,
legyél nagyon boldog, kicsi lány!

Legyél boldog, nagyon boldog,
Isten vigyázzon reád!
Siker öröm, gondtalan élet,
legyen Tiéd a világ!

Hogyha látsz egy sziklaszirtet,
mely dacol a viharral,
ne gondolj arra, drága,
kiskavics volt valaha!

Tisztelettel tekints a bércre!
Övé szemed kék tengere.
Kemény kőszikla lett belőle,
hogyan boldog lehessen kedvese.

Egyszerűen

Nem tudok hazudni,
de hízelegni sem.
Szemem elmondja csillogva,
mi szívben rejtelem.

Nem hozok le az égről
szikrázó csillagot,
nem tudom megtenni,
ilyet nem is mondok!

Jogos a kérdésed,
hogyan szeretlek-e Téged?
Igen, nagyon, forrón!
Ezt láthatod, ha nézel.

Éjjel sötétségben,
nappal fénysugárban!
a tüzes pokolban
és a mennyországban!

Szeretlek mindenhol
égi boldogsággal.
Amíg velem vagy,
nem érhet el bánat.

Nem hozom le az égről
a Napot és a Holdat.
Helyette adom szívem,
és a boldog nyugalmat.

Egyszerűen mondom,
nem díszítem szívem,
imádlak, kedvesem!
Szeretlek! Szeretlek!

Elmúlás

Egy törékeny kis öreg néni,
minden áldott este,
évek múlva is azt várja,
mikor jön a kedves.

Az elágazó keresztútnál
sok-sok éve már,
minden este lesi, várja,
a kedves jön talán.

A fiú a tanév utáni nap
elment némán és bután,
sajnos nem tudott megállni,
körül vette sok széplány.

Utána jött a többi még,
mind álnok ostoba,
s a fiú a szerelmesét
nem feledte el soha.

Az imádott szép leány szeme
homályos lett és fakó,
nem volt számára semmi sem,
ami szép és biztató.

És egy csendes nyári reggel
kopogtattak az ajtaján,
s az ajtóban mosolyogva
a régen várt kedves állt.

És a fiú a boldogtalan,
nagy hévvel szerette kedvesét,
de az, egy örült pillanatban
kérte annak életét.

Nevetve hagyta el a fiút
egy férfiú miatt.
Azt hitte, hogy az mellett
mindig boldog marad.

És a fiú, a boldogtalan
megint egyedül maradt,
rájött, hogy egy ősz miatt,
boldogság többé nem fakad.

A kisleány örökre elment,
boldog hű életet remélt.
Nem tudta még azt ő,
hogy az élet mily kemény.

Búcsú nélkül, örökre elment,
vágyódva az életet.
Remélte, de nem kapta meg
a mindent elsöprő szerelmet.

Elhagyatva kószál, bolyong
az élet tengerén,
nem kapta meg a boldogságot,
amit a másiktól remélt.

Több apró, kis kaland után
magára maradt évekig,
de már nem tudja feledni
a fiúval töltött perceit.

Talán ezerszer sírta vissza
azt a boldog régi kort,
amikor a kedves mellett,
a kedvessel boldog volt.

És a fiú, a boldogtalan
sokáig várta, hogy visszatér.
Hasztalan volt minden remény,
hogy visszatér a kedves még.

Nincs barátja, nincsen nője,
ki vezetné az életben,
volt egy, de már nem tér vissza
kit annyira szeretett.

És egy őszi sötét éjjel
megszűnik az élete.
Nem írnak róla a lapok,
hiszen nem volt senkije.

A barna haj már fehérré vált,
és a keze is már remeg.
Fájlalja a kis leányka,
hogy nem hívta, kit szeretett.

Reményét széjjeltépték
az évek hullámai,
hívná már a kedvesét,
de az ár mindent elborít.

Nehezen küzdi le az élet
kínzó gyötrelmeit,
félti önmagától is
a régmúlt álmait.

Egy törékeny kis öreg néni,
a keresztútnál vár,
ha hívná, talán visszatérne
a fiú és a boldog nyár.

Lemondás

Régi, rossz döntésemért
szenvedtem eleget,
gonosz élet menj el,
ne kínozd szívemet!

Hazug élet! Ezt te tetted!
Elégedett lehetsz!
Ígértél minden jót,
szép boldog életet!

Mi lett az eredmény,
te élet, te gonosz!
Tönkre tettél mindent,
a léted egy pokol!

Tedd jóvá hibádat,
add vissza azt a lányt!
A sok szenvedésért
szívemnek az kijár!

Ne kínozz tovább!
Ez nem élet, nélküle.
Ne sanyargasd szívem,
ajándékozd nekem!

Sok rosszat tettél,
megtörted szívemet!
Ha nem adod vissza,
vedd el az életem!

Nélküle, nekem már,
az semmit sem ér!
Legyőztél, hát vigyed!
De, el ne vedd az Övét!

A kedves élete neked is,
mindig szent legyen!
Gonosz Élet! Te zsarnok!
Őt nehogy tönkre tedd!
Cserébe vidd az enyémet!
Te hazug, gonosz Élet!
Akkor megbocsájtom neked
csaló ígéretésed!

Kikelet

Nagyon rossz vagy hozzám,
megkínzod a szívem.
Nagyon rossz az élet,
szenvedtem eleget.

Csak egy szóra vágyok,
egy szóra, kedvesem!
Ne kínozd szívemet,
egy szót megérdemlek!

Tudom oly nehéz neked,
kínoznak az emlékek.
Fájó, gonosz emlékek,
nem én szereztem ezt.

Ha igen a válaszod,
megyünk a mennyekbe,
boldog leszel kedves,
szép lesz az életed!

Kimondod, hogy nem?
Elfogadom ezt is.
Pedig szíved mást mond,
ne csapd be magad is!

Évekig vártam jöttödet,
vártam a szép tavaszt.
Évekig fogok várni,
tudom, hogy jössz te, majd!

Tudom, hogy jössz te, majd,
eljön egy új kikelet!
Rájön forró szíved,
én igazán szeretlek!

Életünk delén

Megjött a szomorú ősz,
hajunk is már fehér.
Dér szítál a hegyek fölött,
túl életünk delén.

Gyere, kedves, tündérleány,
már hazafelé megyünk!
Ne pocsékoljuk az időt,
lehet még szép életünk!

Fél életet úgy eldobtunk,
feleslegesen más kapta meg!
Nem sétáltunk kéz a kézben,
a virágzó, üde réteken!

Vízparton, a hűs hárs alatt,
nem vallottunk szerelmet!
Nem éltük át az élet mámorát,
ez még ránk vár, kedvesem!

Ez még ránk vár, Ilonkám!
Nem múlhat el nélkülünk!
Amit bután elszalasztottunk,
azt követeli életünk!

Gyere, kedves, tündér leány!
Vár ránk egy új kikelet!
Ígérem, fogadom Neked,
boldog lesz majd életed!

Adj meletet!

Ha nem jössz is, imádlak,
tovább él az emlék.
Sok év fájdalma, reménye
nyugszik a szív mélyén.

Nehezen telnek a percek,
egyre csak várok Rád,
hónapok, évek múltak,
magányos éjszakák!

Szép emlék, csak remény.
Hol a csodás tavasz?
Hol van a boldogság,
hol a csengő szavad?

Elszállt a szép tavasz,
elszálltak a fecskék.
Sok sötét este jött,
maradt csak az emlék.

Üres lett a szívem,
nélküled oly nehéz.
Gyere gyorsan, édes!
Itt van a hideg tél!

Kicsi szíved forró.
Adj egy kis meleget!
Ne hagyj megfagyni
régi, hű szerelmet!

Éden

Eljön Isten ugye,
melyet várnak oly sokan?
Számot ad az ember,
mit tett ittléte alatt?

Megindul ég és föld,
szólnak az érctrombiták!
Emésztő tűz hömpölyög,
vadul tombol a halál!

Elpusztul a galád, a csaló,
parázna lelkek vesznek el,
rosszak, képmutatók, hitetlenek,
halnak a gonosz emberek.

Romhalmaz, tűzcsóva, égett világ,
temetetlen holt lelkek fekszenek.
Füst, korom, vérfolyam ömöl,
némaság honol, a föld kietlen.

A romhalmaz fölött fény villan,
egy emberpár nézi a holtakat.
Két szerető lélek, kéz a kézben,
szerelmük győzött a harc alatt.

Újra szólnak a trombiták,
az angyalok serege jön.
A sírok megnyílnak sorban,
a feltámadás létrejött.

Az emberek nevetve jönnek,
tisztá szívük, oly kedvesek.
Betölti végre a földet,
az őszinte szív és szeretet.

Ilonám édes! Kicsi Angyal!
Jöjj, menjünk le a romról!
Tegyük Édenné a földet!
Ez lesz a boldog otthon!

Álomotázás

Gyere, drága kedvesem,
add kezembe a kezedet!
Biztos úton elvezetlek,
jöjj velem az egekbe!

Remegő kis szívedet
bátran bízzad szívemre!
Ne félj semmitől drága,
oltalmaz a két kezem!

Gyere, ne félj kedvesem,
fogom apró kezedet!
Hajtsd vállamra fejed
és hunyd be a szemedet!

Boldog nyugalom övez
én őrizlek szüntelen.
Ez a meleg ölelésed
ne múljon el sohasem!

Egy álommezőn járunk,
csak ketten, Te meg én!
Pihenj a karomban édes,
jöjj a boldogság felé!

Boldogan nézem, álmodón,
mosolygó, bájos arcodat.
Csendben hallgassad szívem
a szívdobbanásokat!

Olyan jó így veled,
szeretlek kedvesem!
Boldog vagyok nagyon,
oly szép most, itt, Veled!

Nézz reám kedvesem,
két kéksillag ragyog rám,
szemem kéktengerben fürdik,
ránézni oly boldogság.

Karjaimban tartalak már,
boldog mosollyal ölelsz át.
Ne engedjük el Szép Ilonkám,
már velünk van a Kékmadár!

Legyél a hitvesem

Szeretlek kedvesem,
Egyetlen szerelmem!
Remélem, velem jössz,
Elmegyünk a mennybe.
Megbocsájtol nekem,
Idegen nem leszek.
Igen szépen kérlek,
Legyél a hitvesem,
Oly sokat vártam Rád
Napokat, éveket.
Kérlek Mindenhatóm!
Add nekem! Istenem!

Egy kisfiú

Egy kisfiú, egy kisleány
egy kis iskola udvarán,
kergetőznek a tavaszi szélben,
kísérte őket napsugár.

Elértelek, itt vagy a karomban,
nem tudsz szabadulni, rabom vagy!
Ne viaskodj, Szép Ilonka!
Olyan jó tartani a karomban.

Pihegve, félve nézi a lányka,
érezik a pici szívük vadul dobol.
A két szempár csillogva ragyog,
nem kell a szó, a szív együtt zakatol.

Elmúlt a nyár, útra keltek a fecskék,
a kisdíák is messzi útra ment.
Szerette volna elvinni a lánykát,
magával vinni, élni csak vele.

A távolban új lányok jöttek,
körülvették, a bájjal elhalmozták.
Mindenkiben azt a lányt kereste,
kivel boldog volt a sulis udvarán.

Felhőtlen boldogság, ártatlan szerelem,
a nyiladozó szív oly szép reménye.
Szép szerelmes élet, örök boldogság,
a sok lány között, fekete füstté lett.

Szívet nem kért tőlük soha,
azzal ő semmit nem ért.
Élt, tanult, küzdött az életben,
remény eltette szívét.

Ember lett végre, elérte amit akart,
elindult az álmok, a kislány felé.
Megint nem érte el a kedvest
váratlanul, fejére szakadt az ég.

Hosszú, sötét évek vártak rá,
nőül vett egy vén hárpíát.
Nehezen ébredt a kábulatból,
némán húzta a rabigát.

Lassan füstölgött, pipált a
kitörés előtt, gyűjti erejét.
Eldobta rangját, vagyonát
de őrizte a lányka emlékét.

Tisztfeleség, diáklány, bírónő,
orvosnő, vagy ifjú háziasszony,
bőven szerették, halmozták el jóval,
végre kitört a hangos zivatar.

A hárpíától megszabadult végre,
nem érdekelte, hogy kéjnő lett.
Megindult egy régi kedves úton,
melynek végén ott lesz kedvese.

Sok évet, fél életet dobott el,
hagyott maga után.
Sok évet, fél életet tékozolt,
pocsékolta el bután.

De még van egy fél élete, mely tiszta,
amely egy kislányra vár.
Együtt, boldogok lehetnek ketten,
sok sivár, bús év után.

Sokat szenvedett, bolond ifjú,
rájött, az élet vakremény.
Fény, pompa, parádé, csak álom!
Csak dísz a torta tetején!

Nem kell a torta, a pompa a fény!
Legyek inkább szegény, de boldog!
Legyen mellettem az első szerelmem,
szemünk csillog, szív együtt dobog!

Újra együtt dobban a szívük,
rájuk süt újra a nap.
Kéz a kézben sétálnak újra,
övék lesz a szép tavasz!

Téli este

Csendben száll le az este,
a néma hegyek felett,
az ablakon át, nézem,
a kemény tél megérkezett.

Szép fehér a mező, a hegytető,
hó lepte be az ágakat.
A kemence ontja langymelegét,
hó lepi el a vágyakat.

Szép, csillogó, csodás a tél,
de érzem, hideg lehelet.
Hideg, fagyos a szeretet,
nem érzem én az ünnepet.

Néma nekem az ünnep, öröm,
amíg Ilonám nincs velem!
Karácsony nincs, de szeretet igen,
Szeretet, forró, végtelen!

Újra jön a kikelet,
újra jön izzó szerelem,
elmúlik a hideg, zord tél,
virág nyílik a szíveken.

Nagy pelyhekben egyre csak hull,
komiszul mindent betakar.
Jaj, de soká lesz még tavasz!
Sok csillagtalan éjszaka.

Sok egyedül töltött éjjel,
figyelem a hóesést.
Várom a tavaszt, Szép Ilonám,
a szerelmi ébredést!

A szem

A kékcsillag Sirius,
csillogó kék tenger,
a felkelő nap fénye
játszik szép szemedben.

Szemed oly lemondó,
szemed oly izgató,
tüzes, mint a láva,
és tiszta, mint a hó.

Mint a szép mennyország,
szemed oly ragyogó.
Mélyén tűz ég benne,
az égető pokol.

Lágy, kedves sugara
adja az életet,
kedves, lágy sugara
öli meg a szívem.

A világ szép csodája
ragyog az életben.
E csodás kékfényű szem
borít rám sötétet.

Tüzes kínpadra megyek,
vár rám egy mennyország.
Mindent boldogan tűrök,
érted, Szép Ilonkám!

Kétszázezer óra

Harmincegy év néma várakozás,
körbe vesz a néma csend.
Több, mint tizenhatmillió
lassan bandukoló perc.

Kétszázhetvenezer órát
vártam, csak Terád,
tizenegyezer napot vártam
leküzdve az éjszakát.

Augusztusi fényes reggel,
véget ért a várakozás,
csillogó szemmel, szép mosollyal
láttam újra Szép Ilonkám.

Már nem számolom a napokat,
nem figyelem a perceket.
Talán, végre oly boldogan
szerethetem kedvesem.
Szeret majd viszont a kedves,
boldogan, örömmel, kacagva.
Most már megállhat az idő,
Szép Ilonkám nyugszik karomban.

Ünnep estén

Magányos gyertya fénye lobog,
szent szeretet ünnepeken.
Magányos ember ablakán át,
tör szét éji sötétet.

Nevetve köszönti a csillagokat,
hulló, csillogó fehér pelyheket.
Nevetve örül a szépnek, a csendnek,
de nevetés közben fáj a szíve.

A szív bánata belevész az éjbe,
már sóhaja sem jut az égbe.
Megszomorodott a lélek oly rég,
nincs számára, csak sötét éjjel.

Valahol, az ünnep fényes, hangos,
valahol szikrázó gyertya gyúl,
valahol boldogan ünnepelnek,
valahol halkán egy szív zokog.

A gyertyafény elindul, átkel a hegyeken,
megy, csak egyre megy, kutat.
Keres, vágyva egy halvány gyertyafényre,
megtesz érte nagy utat.

A gyertyafénye gyenge már,
végre a másik fényre rátalált.
Végre együtt olvadnak, égnek,
oly boldog, megkésett, szent éjszakán.

Ima

Mindenható Istenem,
Ó, kérlek, segíts nekem!
Lassan megöregedtem
és nem értem az életet.

Miért oly kegyetlen,
miért oly gonosz?
Miért nem lehetek boldog,
s oly néma otthonom?

Fiam, Fiam! Bánt a hangod!
Te nem voltál kegyetlen?
Te talán nem voltál gonosz,
elhagytad kedvesed!

Igaz, fiatal voltál, szertelen,
megszédített a pompa, a kéj!
Nem voltál kemény, határozott,
pedig rád várt az igaz fény!

Igen, Atyám! Te jól tudod!
Balga voltam és bűnös lélek.
Hibámért sokat szenvedtem,
nem tudtam, mi az égi élet.

Megbántam Istenem,
Te is bocsájts meg nekem,
segíts rajtam, Uram!
Boldog még, hogy legyek!

Tudom, éltem, szerettem,
mint a világi emberek.
De Őt soha nem feledtem,
bárkit öleltem hevesen.

Hidd el Mindenható,
ez igaz, a valóság!
Szerettem és forrón imádtam
mindig gondoltam őrá.

Tisztán, bűn nélkül szerettem,
nem csaltam meg szívemben.
Imádtam szép lányod,
imádom most is lélekben.

Fiam! Hiszek neked,
hisz én rendeztem ezt!
Álmodj jövőről,
imádjad kedvesed!

Amit elterveztem eddig,
az mind valóra vált,
bízzál Istenedben!
Díjad lesz a boldogság.

Mi az élet?

Mi az élet tulajdonképpen?
Vajon ki tudja rá a választ?
Sok ember, sok választ ad,
kevesen mondják az igazat.

Jómódban élni, világot látni,
mulatva élni, oly remek.
Nőekkel hálni, új életet adni,
mindig a fényben, kellemes.

Igen. Ez is életforma.
Igaz, szegény, oly kevés.
Mindenkinek csak egy a célja,
de az élet, egy egész.

Az élet, egy egész torta,
az élet keserve, gyönyöre.
A jót, a rosszat együtt érezve
adja az egész életet.

Pénz, ház, külhoni utazás,
az élvhajhászás, a dárídózás,
kellemes, fárasztó, múlandó.
Szépen díszített tortán csak a máz.

A nő dicsérete

Csillogó kék tenger,
Ilona kék szeme.

Lángoló szerelem,
Ilona tűz szíve.

Kelő nap sugara,
Ilona szeme az.

Hamvas piros alma,
Ilona arca az.

Koszorú, korona,
Ilona szép haja.

Piros, érett eper,
ajka a kedvesnek.

Mézédes szerelem,
Ilona csókja ez.

Élet és halál,
ború és boldogság,
pokol és mennyország,
az én édes, Ilonám!

Egyetlen szerelem

Egyetlen szerelmem,
kedvesem, egy lelkem!
Te veled nem lennem
nem lehet, nem lehet!

Lehet kedvesem,
nem leszek eszedben,
lelkednek szelleme
elmegy, messze, messze.

Elmenne messze, messze,
ezt nem teheted velem!
Eszem, szerelmem, lelkem,
nem enged, ne engedd!

Nem mehetsz el, kedves,
leszel szeretve kedvesen!
Nem enged el lelkem,
leszel szeretet ketrecben.

Kerek gyerekszed
nevet, nevet, nevet,
meleg, kedves lelked
élete lelkemnek.

Szerelem, kedvesem
fenn, fenn fellegekben,
szerelem, kedvesem,
szeretem, kell nekem!

A fény hercegnője

Ilona, kedvesem!
Te vagy a mennyország!
Drága kicsi lány,
szívem Téged imád!

Nem tudom, édesem,
talán bolond vagyok.
Nélküled, Ilonám,
már élni nem tudok!

A fény hercegnője,
szívem választottja,
Te vagy mindörökre,
drága Szép Ilonka!

Legyen vad vihar,
oly tomboló orkán,
érted megjárom
a szenvedés poklát.

Onnan is kijövök,
kihozlak magammal,
felviszlek a mennybe,
eltévedt kisangyal!

Főangyal leszel ott,
szeráf leszek én ott.
Boldogság vár ránk ott,
ott leszünk mi boldogok!

Ilona

Tündöklő napsugár,
a csillogó tenger,
Ilona kedvesem!

Árnyas erdő,
tavaszi kikelet,
Ilona kedvesem!

Mosolygó arc,
csillogó kék szemek,
Ilona kedvesem!

Öröm és mámor,
hófehér fellegek,
Ilona kedvesem!

Hamvas arc
egy érett eperszem,
kedvesem ajka ez!

Daloló madár,
virágos réteken,
Ilona kedvesem!

Zamatos barack,
ízletes szőlőszem,
Ilona kedvesem!

Csillagos égbolt,
citrom tortaszelet
Ilona kedvesem!

Fényes mennyország,
égető szerelem,
Ilona kedvesem!

Mindent! Mindent!
Mindent jelent nekem!
Ilona kedvesem!

Eladó szív

Mindent megkaphat az ember,
pénzért mindent megvehet.
Boldogan élhet, mulathat,
járhat déli tengeren.

Repülőt vehet, mehet egekbe,
a mennyországba nincs jegye!
Toronyházat, autót, nőt vehet,
orvost is vehet, ha beteg.

Nagy pénzért mindent megvehet,
gyilkost, gonosz szíveket.
Aranyat hiába csörget,
igaz szívet nem vehet!

Az igaz szív megvehetetlen,
lehet bármily nagy kincs!
Nem kell gazdagság, királyság,
ellenérték érte nincs!

Ellenértéke pénzben nincs,
de a szív elcserélhető,
az igaz szív ára oly nagy,
egy tiszta szív, mely szerető!

Vadászösztön

Ősi, vadászösztön
lepi meg az ősembert,
új vadat, nemes vadat keres,
elnyeli a rengeteg.

Új hordára talált rá,
sok közte a női lény.
Lőtte nyilát, nagy a győzelem,
nem féltette életét.

Fáradtan heveredett le.
Győztem! Enyém a horda!
Kalodában a sok asszonyi állat,
de nincs közte nemes vad.

Nemes vadra vágyik szívem,
nemes vad a győzelem!
Otromba, gonosz, asszonyi állat
nem hoz szívemre örömet.

A nemes vadat becserkészni
életemet adnám érte.
Életem, halálom,
élek vagy övé életem!

Nemes vad kell nekem,
nem bokorba bújó vad tehén.
A nemes vadat becsülni kell,
él majd barlangomban vendégként.

Kemény vadászat vár
ahhoz fegyvert nem viszek.
Szívemmel ejthetem el őt
vagy ő öl meg engemet.

Találjam meg a királyi vadat!
Ifjúkortól keresem ezt.
Sokszor voltam már nyomában,
ám, vele volt a szerencse.

A vadember útnak indult,
és megtalálta a szép vadat.
Állj meg, Te királyi vad!
Ne félj soha! Az enyém vagy!

Királyi őzike megállt,
nem félt, olyan büszke volt.
A vadember letérdelt és
élhet, vagy most meglakol.

A nemes vad lehajolt érte
simogatva magához emelte.
Gyere innen, gyere vademberem!
Ez a csürhe nem való neked!

Gyere, nemes vademberem!
Régen vártam jöttödöt!
Ne ölj meg, ne bánts, csak szeress!
Adom érte életed!

Egyedül

Hallgatom a madárcsicsergést.
Egyedül, egyedül!
Nézem a nyíló virágokat,
egyedül, egyedül!

A csillagos ég alatt sétálok,
egyedül, egyedül!
A Sajó zajló vizét nézem,
egyedül, egyedül.

Egyedül ülök néma szobámban,
egyedül élek a nagyvilágban.
Egyedül várom a nyíló tavaszt,
egyedül nem megyek a mennyországba!

Inkább tartok a pokol tüzébe,
egyedül, egyedül.
Szívemnek, oly nehéz élni már,
egyedül, egyedül!

Van egy kis tündér, kit én szeretek
egyedül, egyedül.
Van egy kis tündér, csak Őt imádom,
egyedül, egyedül.

Egyedül csak Őt imádom,
egyedül csak érte élek!
Egyedül csak Ő kell nekem,
egyedül, csak Ő az élet!

Ennivaló nő

Ilona oly édes, oly drága!
Ilona, egy ritka, drága kincs!
Ércutató ilyet nem találhat,
Ilona lelőhelye a szív.

Régen elrejtett drága kincsnek,
forró szív mélyén van rejteke.
A szív nyitjához hozzájutni,
soha, idegennek nem lehet!

Elvarázsolt, titkos szív ez,
nem nyílik meg más előtt!
Ám Ilona meleg szívétől,
a nagy kőfal is ledőlt.

Szeme, mint a tenger kékje,
szelíd, vakítón csillogó.
Egy kelő nap fénye ragyog,
a sugara mámorító.

Cseresznyepiros ajka,
a csábos szép mosolya,
mint egy érett eperszem,
bűnre csábító falat!

Egész lényében oly izgató,
mámorító éltető!
Ennivaló, kicsi édes,
oly imádnivaló nő!

Megkóstolni nem érdemes,
mert az ízek hamisíthatók!
Enni kívánok, megenni Őt!
Vele soha, jól nem lakhatok!

Az sem baj énnekem,
ha mérgezett e gyümölcs!
Méreggel, gyönyörrel, szívvel
imádom e csodás nőt!

Boldog Új Évet!

Új év fényes hajnalán,
sóhajom száll feléd!
Még most is imádlak!
Az életem delén.

Nincs társaság a hegytetőn,
nincs hangos dorbézolás.
Csendesen peregnek a percek,
elmúlt rég a harangozás.

Gondolatom csak nálad jár,
új év, régi a szerelem.
Régi, de még most is forró,
a szívem tiéd, kedvesem!

Új év hajnalán most is,
nálad jár szívem.
Kívánok boldog új évet,
boldogabb életet!

Új év estéjén

Újra eltelt egy év,
az ember mérleget csinál.
Sok ígéretet tett egy éve,
most magyarázza a hibát.

Durran a pezsgő, szól a trombita,
új ígéret száll az ég fel.
Újra van nagy fogadkozás,
csak fogadkozás, ígéretetés.

Semmi haszna nincs a szónak,
az ígéretet tenni szívből kell!
Az ember, ha igazán akarja,
megtartja a hú ígéretet.

Szeretni kell, szívvel, lélekkel,
a szót könnyű elmondani.
A másik szerelmes párja
némán is fogja érteni.

A szerető szív, szilveszter este
némán tesz ígéretet.
Ígérete megtartásához
segítője, Istene.

Istene, fentről, a mennyből
tekint le újév reggelén.
Angyalok! Nézzétek, már megint itt van!
Oly szerelmes, makacs legény!

Évtizedek óta kéri ő,
már ismerem nagy óhaját!
Hosszú évek óta várja,
szerelmesét, egy szép leányt.

Szenvedjen még sokat,
gyengeségéért lakolni kell!
Várt rá ott a boldogság,
szerelmeséért kell szenvednie!

- Atyám! - szólt egy kicsi angyal.
Segítsünk, oly bús szegény!
Legyen végre, ő is boldog,
ne akard az életét!

Oly sokat szenvedett már
és igazán bánja bűneit,
legyenek ők is boldogok,
ne tetézzük már a kínjait!

- Nem bánom! Segíts neki!
Menj le hozzá, boldoggá teheted!
Talán többé már nem hallom
a hozzám küldött ígéreteket.

Szentatyám! - szól a tündér-
én boldoggá nem tehetem!
Tündér vagyok, boldogságot viszek,
de ő nem szeret engemet.

Ő csak azt, a lenti angyalt,
imádja, mást hozzá ne is küldj!
Más Ő szívében nem létezik
csak Te Istenem és kedvese!

- Tudom, védőangyal lettél!
Védjed őket, vigyázz rájuk!
Megbocsájtok, hisz még gyerek volt,
mennysország legyen hazájuk!

Papi élet

A pap az csak egy pap,
a földnek haszonleső állata.
Kitanult csaló, szélhámos,
de van tőle nagyobb is, a pápa.

Hazudnak nagyokat és nagyobbakat,
van benne gyakorlat és magas iskola.
Van gyakorlatuk a háborúban, bűnben,
soha nem azt mondják, mit ír a biblia.

A Biblia igaz, igaz a szeretet,
a csuhás pap megáldja a fegyvert.
A kábítószerből is sokat bezsebel,
de nem segít éhező gyerekeken.

Pereg a homok bőven
a papi kolostorban,
lihegve gyón a lány
a felszentelt templomban.

Belekotyognak a világi ügyekbe,
egy papnak ahhoz szava sem lehet!
Terelgesse ő csak a szelíd birkáit,
de a politikába ne piszkáljon bele!

A sok földet követelik, kérik,
jól van, visszakapják!
De pénzt ne adjon többet senki,
fogják meg a kapát.

Hirdesse a békét, tegyen is érte!
Tiltsa be a háborút, legyen béke!
Ha pedig nem tudja, nincsen oly hatalma,
húzza meg magát hátul a szentélyben!

Szentünnep?

Dörögnek a fegyverek,
éhen halnak gyermekek,
túszt ejtenek banditák,
szent karácsony ünnepén.

Bőszén celebrálja a pápa
a megrontott gyermeket,
az ok, hogy a sekrestyében esett,
bölcsen elhallgatja a szent.

A magyar ember éhezik, vacog,
a papi ajándék külföldre megy.
Idebent éhen halhat a gyermek,
amaz, világgraszoló papi tett.

Szentmisét hadar, ami nincs,
fontos, hogy gyűlik a pénzköteg.
Zsíros, potrohos papok mulatnak,
röfögő banda szentesteken.

„Karácsony szent ünnepére”,
kikövetelik amit akarnak.
Mindent akar a bőszt templomszolga,
pénzt, nőt, politikát és hatalmat.

Kenyeret nem ad senkinek,
mert neki kell a sok pénz.
Templomi cirkusz, színdarabként
adja le a szentestét.

Tisztítsa meg a szívét, lelkét,
kerülje a politikát!
Egy csuhásnak más a dolga,
terelje a birkanyáját!

Ne gyóntassa a szenvedő lánykát!
Gyónni buta népszokás!
Mint egy nyálfolyós vén pap
kitalált, mint szentírás.

A pap ne hazudjon soha!
Az éhezőknek adjon kenyeret!
Ne a meleg szeretőjére költse,
a kikövetelt és kapott pénzeket!

Megtisztulva minden kintól
ne tartson szent ünnepet!
Ne hazudjon, olvassa a Bibliát!
Ne csapja be a híveket!

Zolinak

Édesanyád, hogyha meghalt,
tisztességgel temessed el őt,
ne mondj rá rosszat, szeresd e nőt,
mert ő imádott, mint csecsemőt.

A drága jó anya örökre elment,
mert kereste a boldog életet.
Kisfia miatta bús most,
nem érti a konok életet.

Elment a paphoz, a testülethez:
Meghalt az anyám, temesse el!
Rendben van, fiam, eltemetem,
s tanúként hívom az Istenem.

Drága jó anyádnak, elsősorban
jelöltem ki nyughelyét,
ezer forintért nyugodtan alhat,
s fenn a mennyben megtalálja a helyét.

Ezer forint nem oly nagy pénz érte,
többért is adhatnám, jelentkező van.
Neked, fiam ezerért számítom,
látom, szemed könnytől fátyolos.

Drága Atyám! Tisztelendő Uram!
Nézzen reám, kisgyermek vagyok.
Honnan vegyek én ezer forintot?!
De anyámnak nyughelyet akarok!

Nem baj, fiam, nincsen semmi baj,
jó anyád majd nyugalmat talál.
Van nekünk egy hetes parcellánk is,
szegényekre úgy is csak az vár!

Utolsó vers

Minden elmúlt, kedvesem,
elhagyott az Isten.
Boldog nem lehettem,
pedig szerettelek.

Szerettem, örültem, mámorosan,
forró szívvel, odaadóan.
Nincs már végleg céloom, álmom.
Nincs éltem, de már nem is bánom.

Fáj, hogy nem szerettek,
eldobtak egy szívet.
Az Istennőnek sem kell
egy tiszta szerelem.

Csillagként tündökölt,
izzott a szerelem,
sisteregve hunyt ki,
zuhant a sötétbe.

Letelt egy élet, teli reménnyel,
kín és szenvedés lépett a helyébe.
Az életben többé, tollat nem fog kezem,
meghalt a szívem, nem írok sohasem!

Üres lett a szívem, nincs már benne vers.
Nem terem többé levél, sem több érzelem.
Leteszem a tollat, többé fel nem veszem,
kérlek, fogadd el utolsó versemet!

-&-